

EVROPSKÁ SPACE OPERA

ZÁŘE SUPERNOVY

ALEŠ PITZMOS

BROKILON

Aleš Pitzmos

ZÁŘE SUPERNOVY

Copyright © 2016 by Aleš Pitzmos

Cover © 2016 by frenta / Dollar Photo Club

For Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-301-0

Aleš Pitzmos

Záře supernovy

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Karolina Francová: Konstantynův efekt *

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Aleš Pitzmos: Zář supernovy

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé příměří **

* připravujeme

<http://spisovatel-ales-pitzmos.webnode.cz/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

„Během pronikání do vesmíru jsme se potýkali s nespočtem tragédií, které nás, pokud bychom snad byli slabší, mohly nadobro odradit od našich cílů.

My jsme se však nevzdali. Dál jsme postupovali vpřed, přes všechna příkoří, přes všechny útrapy.

Americký program přistání na Měsíci neskončil, když tři stateční astronauti položili životy při požáru Apolla I. na startovní rampě.

Neustoupili jsme, když se roku 2003 odmlčela průzkumná loď Explorer I, vyslaná do Oortova oblaku, a společně s ní zmizelo beze stopy i dvě stě padesát lidí, kteří tvořili její posádku.

A nevzdáme se ani nyní, když jsme položili oběť nejvyšší, přišli jsme o téměř šest set lidí na základně Erebus v soustavě Zubenelgenubi, kterou zničil výbuch supersopky.

Vytrváme, dál poneseme pochodeň našeho korporátního světónároda do neprobádaných dálav a ozáříme jí všechny hlubiny vesmíru.

Protože my jsme Vesmírná asociace.“

*Gerard le Comp
Předseda Vesmírné asociace
25. dubna 2170*

Prolog

Pokraj smrti
Soustava Gliese 849, planeta d

12. ledna 2215

Na tomhle světě nezbylo nic než smrt.

Věděl jsem to. Cítil jsem to.

Protože sám jsem býval jejím poslem. Vedl jsem muže do bitvy, zabíjel jsem a ničil kvůli Vesmírné asociaci a jejím megakorporacím.

Při vzpomínce na to jsem zařal zuby.

Kdysi jsem si myslel, že jsem si vybral menší ze dvou zel, že to, co dělám, je nutné pro přežití lidstva, ale nyní vím, že jsem byl oklamán. A že nejsem víc než pouhý vrah.

Přelétl jsem pohledem bezútešnou zmrzlou planinu, táhnoucí se na míle daleko až ke vzdáleným horám. Tahle planeta, dostatečně blízká svému slunci, musela být kdysi živá, byly tu oceány a pevniny, nejspíše i nějaký vyšší život, ale nyní se

proměnila v obrovskou sněhovou kouli, na níž panovala průměrná teplota kolem minus sto stupňů Celsia.

Trávil jsem tady už několik dní, protože tu ztroskotala má loď kvůli poškození z bitvy. Z bitvy o Mayu.

Maya.

Pokud kdy existoval svět odlišnější od tohoto ledového pekla, byla to právě ona. Tucet měst, rozložených podél široké pobřežní zátoky největšího kontinentu planety, se stal vyhledávaným turistickým rezortem pro zaměstnance všech megakorporací. Dokud se k Maye neposunula fronta Koloniálních válek. Stačila pouhá půlhodina a dva svazy Extrasolárního společenství – anebo ExoSolu, jak jsme mu v naší hantýrce říkali – zničily obranné satelity na oběžné dráze planety, a to prakticky beze ztrát.

Potom jsme se do hry zapojili my – Ozbrojené složky Vesmírné asociace.

Kromě patnácti starších těžkých bitevníků typu *Tsunami*, které tvořily páteř našeho uskupení, se do boje zapojilo ještě několik desítek menších plavidel a experimentální útočný křižník typu *Sunstorm*, prototyp nové generace válečných lodí. Každá nesla v břiše stovky mariňáků, včetně speciálních jednotek *Serpents*. A také jsme tam byli my, *Lion Brothers*, přidělení na vlajkovou loď, *Paula Greera*.

Očekávali jsme, že po zničení obranné satelitní sítě budou naši nepřátelé bombardovat povrch Mayi a provedou atmosférický výsadek okupačních jednotek – ale neudělali ani jedno z toho, pouze poslali malou jednotku do hlavního města, do Super Paradise. Nedávalo to smysl, tohle nebyla jejich taktika.

Brzy jsme se měli dozvědět, co se *opravdu* stalo. A to v konečném důsledku změnilo můj život, převrátilo ho vzhůru nohama. A učinilo ze mě zrádce. Alespoň v očích těch, jimž jsem kdysi sloužil.

To už je ale jedno. Protože já tu zemřu. Tři dny jsem se snažil opravit fúzní reaktor své lodi, vzdoroval jsem přitom ledovým vichrům i sněhovým bouřím, jen abych zjistil, že je to nemožné. S tím, co mám, s pohotovostní servisní soupravou, se mi nikdy nepodaří znovu zprovoznit reaktor.

Možná bych měl deaktivovat životně důležité systémy výsadečného skafandru, složit do něj helmu, lehnout si do nějaké závěje a skončit to. Jenže to nebyl můj styl. Já jsem se nikdy nevzdával. Věřil jsem, že i když je situace bezvýhodná, vždycky se musí bojovat.

To mi častokrát zachránilo život. A díky tomu a své vytrvalosti a houževnatosti jsem se vypracoval až do *Lion Brothers*. Elity elit, obávané hybridní útočné jednotky Ozbrojených složek. Byli jsme cvičeni nejen jako piloti, ale i jako mariňáci. Asociace nás povětšinou využívala k chirurgicky přesným misím a planetárním výsadečkám.

Ještě dnes si vzpomínám, jak mě dědeček objal při přísaze věrnosti Asociaci, jak byl na mě hrdý. Jen těžko zadržoval slzy. Sám kdysi bojoval, velel přepadovému komandu během rozsáhlého zátahu na pašeráky v sedmdesátých letech dvaadvacátého století. To, že kráčím v jeho šlépějích, bylo – alespoň podle jeho slov – to nejlepší od chvíle, kdy poprvé spatřil mou babičku. Představil jsem si ho, dnes téměř devadesátiletého starce, jak se dívá na *Asociation News*, které chrlí zprávy o jeho vnukovi, majoru Patricku Kerrovi. O mně. Tentokrát se však změnila rétorika. Už mě nelíčí jako válečného hrdinu a příkladného spotřebitele, ale jako muže, který na Maye povraždil svou jednotku. Jako kolaboranta s Kolonisty.

Při té myšlence jsem se rozesmál. Bylo vtipné, jak si s člověkem pohrává osud, jak se vše může během pár dnů – anebo dokonce hodin – změnit. Jednou jste hrdina – a o pár minut později masový vrah. Je to ironie.

Zahnal jsem ty myšlenky – a začal se věnovat mnohem bezprostřednějšímu úkolu, který mě pátil jako rozžhavený cejch v živém mase. Přežití. Nevěděl jsem, jak dlouho tu vydržím – ale budu se alespoň snažit.

Bateriím v lodi brzy dojde šťáva. Zbývá mi jen pár hodin a pak se promění v jednu velkou lednici. Buď musím opravit fúzní reaktor, objevit jiný zdroj energie – obojí se jevílo jako nemožné –, anebo si najít nějaké místo, kde přežiju. Alespoň dokud budu mít jídlo. Měl jsem s sebou pár vysokoenergetických tyčinek, které mě dokážou udržet při životě několik měsíců, a přístroj, jenž mi pomůže ze sněhu všude kolem vykresat alespoň něco málo pitné vody. Problém nebyl ani s dýcháním. V atmosféře byl kromě metanu a argonu i dusík a kyslík – skafandr je dokáže bez problémů vyfiltrvat.

Nejhorší ze všeho však byl zcela iracionální pocit, že tu nejsem sám. I když jsem věděl, že tady sám jsem. Tady nemohl nikdo přežít. Navíc jsem hned po příletu provedl biosken okolí s negativním výsledkem. Ale přesto byly chvíle, kdy jsem cítil, jak se mi zničehonic zjezily chloupky v zátylku. A já bych přísahal, že mě někdo sleduje, pozoruje mé marné pachtění při snaze opravit si loď. Ale bylo to zřejmě planetou – to ona na mě tak působila.

Aktivoval jsem ruční skener a širokopásmovým paprskem prohledával pohoří vzdálené deset kilometrů od místa, kde jsem se svou lodí nouzově přistál. Vysoké štíty oněch hor – v duchu jsem je pojmenoval jako Kerrovo pohoří, taková výsada mi alespoň zbývala – se leskly v paprscích slunce tohoto systému, červené trpasličí hvězdy. Snad tam budou nějaké jeskyně, anebo alespoň dutiny, do nichž bych se mohl provrtat laserovou puškou. Při troše štěstí by tam mohly být i celé tunelové systémy, v nichž se udržela původní atmosféra tohoto světa a jeho

půda. Ksakru, kdybych měl s sebou brambory, možná bych je tam mohl i pěstovat...

No, a pokud tam jeskyně nebudou, nezbude mi nic jiného než si postavit nouzové iglú, i když jsem si nebyl jistý správnými vlastnostmi tohoto sněhu.

Byl jsem v plné práci, když jsem zaslechl něco, co bych tu nečekal. Zvuk motorů.

Potřásl jsem hlavou.

Protože to musely být halucinace. Stejně jako ta zvláštní přítomnost čehosi cizího. Jsem tu tři dny, a začínám blbnout. Co se se mnou stane, až to nebudou dny, ale měsíce? Co ze mě vůbec zbude? Nesmyslně blábolící troska hovořící s imaginárním přítelem, sněhulákem?

Přestože jsem si myslel, že mě pouze šálí smysly, vzhlédl jsem. A když jsem na šedivém nebi spatřil přibližující se objekt, lesknoucí se v záři trpasličí hvězdy, nevěřil jsem vlastním očím. A pocítil jsem naději. Nejspíš se nějaké lodi, která vystoupila z hyperprostorového koridoru ve zdejší uzlovém bodu, podařilo zachytit signál mého transpondéru a teď dolů poslala raketoplán. Konečně z téhle ledárny vypadnu.

Jenže to nemělo být tak jednoduché.

Protože jsem vzápětí tu loď poznal.

Byla útočná, jednomístná, hybrid mezi atmosférickou stíhačkou a malým raketoplánem, silně opancěrovaná a vyzbrojená. Typ *Achilles* – stejně jako má vlastní. Když se dostala dostatečně blízko, všiml jsem si řvoucího lva na jejím boku, znaku *Lion Brothers*.

Se zamrazením v žaludku mi došlo, kdo to je.

Major Victor van den Zeen, velitel první perutě *Lion Brothers*, můj spolubojovník a nejlepší přítel, si přišel pro mou duši.

Neutíkal jsem. Nebylo kam.

Stál jsem a čekal, dokud jeho loď, jeho milovaná *Eleanora*, ošlehaná mnoha vesmírnými bitvami, nepřistane kousek ode mě. Pak se odsunul superskleněný průzor kokpitu a on, jako ztělesnění samotné smrti, seskočil na zem.

Byl vysoký a urostlý, přesto však štíhlý a rychlý. To, co ho od všech ostatních odlišovalo, byla tvář. Zeen byl natolik oddaný Asociaci, že v okamžiku, kdy přišel o oko, odmítl biologickou náhradu a požádal o robotický implantát, který byl sice nevzhledný, ale značně zvýšil jeho schopnost vidět v infračerveném spektru. Navíc byl chytrý. A nemilosrdný. Muži, které vedl, ho milovali – a nepřátelé ho nenáviděli jako nikoho v Asociaci.

Často jsme se společně objevovali v *Asociation News*, jak bok po boku neseme plamen neokorporatokracie neandrtálcům z bývalých pozemských kolonií, nyní sdružených v Extrasolárním společenství. Pravda byla taková, že hlavní hvězdou byl vždy on – anebo jsem to tak alespoň chápal.

On byl pravým spotřebitelem, tváří Vesmírné asociace, tváří našeho úžasného korporátního světónároda.

Tváří Asociace... jak jsem tak hleděl do jeho zohyzděného obličejce, došlo mi, že to přirovnání možná bylo blíž pravdě, než jsem si kdy myslel.

Zeen, oblečený stejně jako já v lehkém výsádkovém skafandru, mě pomalu obcházel jako lev, chystající se skolit zraněného buvola.

„Pamatuješ na Panamu?“ zeptal se mě důvěrně známým, ochraptělým hlasem. Mluvil tak od chvíle, co mu horký vzduch z termálního děla sežehl hrdlo a hlasivky.

Čekal jsem od něj cokoliv – ale ne tuhle otázku.

Samozřejmě že jsem si vzpomínal. Bylo to vyvrcholení naší přípravy, ještě v dobách, kdy jsme nebyli v *Lion Brothers*, ale pouhými rekruty snícími, že se do nově formované hybridní

jednotky dostaneme. V Panamě nás čekal závěrečný kurz přežití – opeřený útoky autonomních bojových robotů. Tehdy jsme měli ukázat, co jsme se naučili – a co v nás doopravdy je.

V té době jsme se ještě nenáviděli. Zeen byl jiný než já. Vždy byl středem pozornosti, chytrý, bystrý a nadprůměrně inteligentní. Toužil po slávě. Ale já ne. Mně stačilo dělat pouze to, v čem jsem byl dobrý. Nestál jsem o světla ramp.

Osud má někdy smysl pro ironii – alespoň v mém případě.

„Samozřejmě že pamatuju,“ odpověděl jsem po chvíli ticha.

„Tehdy jsme stáli před volbou,“ pokračoval Zeen, „která všechno rozhodla. Tehdy se Piotr zranil.“

„Ano. Tys řekl, že bychom ho měli zachránit. Já, že bychom ho měli obětovat pro vyšší dobro a soustředit se na dokončení mise.“

„Přesně tak! Tak v čem je teď rozdíl? Proč jsi tam na Maye nedokázal učinit oběť pro vyšší dobro, a tehdy ano?!“

Oběť pro vyšší dobro. Tak takhle se měl ten masakr nazývat. Cítil jsem, jak se mi dělá nevolno. Stále víc a víc.

„Tehdy to bylo jen cvičení!“ vykřikl jsem. „Věděl jsem, že se Piotrovi nakonec nic nestane!“

„Víš, že jsi alibistický pokrytec?“ procedil Zeen mezi zuby. „Nikdy mi to nedošlo, ale teď už to vím. Jaký je rozdíl mezi tím, jestli je to cvičení, anebo realita?“

Realita...

Znovu jsem si vzpomněl na Mayu. Na brífink před útokem proti nepřátelským lodím, držícím tichou stráž na orbitě planety. Rozkazy admirála Jacobsona byly jasné: pokusit se získat Mayu zpět do našich rukou tak, aby se prolilo co nejméně krve lidí žijících na povrchu, lidí věrných Asociaci.

Byl to nelehký úkol. Protože Kolonisti v případě, kdy jim teklo do bot, praktikovali strategii spálené země. Na vlastní oči jsem viděl, jak vyhladili celé světy, procházel jsem se

v rozvalinách měst, zničených orbitálním bombardováním, uprostřed jejichž ulic ležela zuhelnatělá těla obyvatel, cítil jsem puch spečeného masa...

Tehdy.

Bitva o Mayu byla nakonec krátká – a o to děsivější. Přišli jsme téměř o polovinu lodí, na naší straně zemřelo více než pět tisíc lidí. I nyní, když zavřu oči, před nimi vidím zášlehy laserů, těžké rakety loď–loď s fúzními hlavicemi SOL, jež si obě znesvářené strany vyměňovaly, oslnivé novy výbuchů, ničící pancéřování bitevníků.

Viděl jsem to z bezprostřední blízkosti, protože v té době jsme se Zeenem mířili k povrchu Mayi, za zády jsme měli své druhy ve zbrani, *Lion Brothers*, každý svou perut, již jsme veleli, složenou ze čtrnácti *achillů* a z deseti jejich dvojmístných ekvivalentů, *patroklů*. Náš úkol byl jasný: osvobodit hlavní město planety, Super Paradise, a vypudit odtamtud vojáky Branné jednoty – jak se armáda ExoSolu nazývala –, kteří je okupovali.

Nejdříve jsme za cenu ztráty dvou strojů zničili zbraňové platformy s odlehčenými SOLy s konvenční hlavicí, střelami MOL a laserovými děly, které tam nepřátelé rozmístili, a poté jsme provedli pozemní výsadek.

Boj byl nelítostný, protože vojáci Branné jednoty měli spouze z nejobávanějších. Útočné autonomní roboty, *warriorry*, které jsme nelichotivě překřtili na „kurvy železný“. Měli zdánlivou převahu. Ale my jsme byli nejlepší. Byli jsme *Lion Brothers*. Byli jsme cvičeni na boj s nimi. Zničili jsme všechny autonomní roboty a zabili většinu Kolonistů, sami jsme utrpěli jen minimální ztráty.

Bylo to velké vítězství.

Tehdy jsem stanul na střeše budovy, která sloužila jako sídlo místního guvernéra, sundal si bojovou helmu a obrátil jsem

tvář k centrální hvězdě systému. Kousek ode mě byla zdánlivě nekonečná bělostná pláž, oáza klidu a míru, a akvamarínový oceán. V těch chvílích jsem myslel na to, že už je to možná jedna z našich posledních bitev. Že už možná bude brzy konec. Že Koloniální války, které včetně několika humanitárních příměří trvaly už téměř třináct let, skončí. Že budeme opět žít v míru.

Jenže potom se stalo to, co mě dovedlo až sem, na opuštěnou zaledněnou planetu, kde jsem měl stanout proti bývalému spolubojovníkovi – a příteli.

Dozvěděli jsme se totiž pravdu. Proč Kolonisté nezaútočili přímo na planetu. Protože byli *pozváni*. Guvernér Mayi se chtěl vymanit ze sféry vlivu asociačních megakorporací a sám Kolonisty pozval – to proto tak snadno zničili satelitní obrannou síť, kterou vytvořila Asociace. Měli planetu bránit. Ale my jsme byli silnější.

Potom přišly nové zprávy.

Do soustavy přilétlo několik dalších bitevníků Extrasolárního společenství a mířily k Maye. Mohly nám nadělat problémy, a tak admirál Jacobson rozhodl, že se vzdáme. Obyvatelé planety však měli být za svou zradu potrestáni. Dřív než sem koloniální bitevníky dorazí, jsme měli vyhladit celé Super Paradise. Všechny zabít – bez rozdílu, bez toho, abychom rozlišovali, kdo doopravdy zradil, kdo choval sympatie k Asociaci a kdo ke Kolonistům.

Vlastně to bylo jedno. Ať tak či tak, bylo to přes čáru. Jenže ta čára byla jen moje. Ostatní s tím problémem neměli.

A já se sám sebe zeptal, jak se tohle bude prezentovat v *Association News*. Určitě se vina za to svalí na Kolonisty, aby se ukázalo, jak jsou nemilosrdní, jak si neváží nikoho a ničeho, natožpak lidského života. A já si položil další znepokojivou otázku: kolikrát se už tohle během Koloniálních válek stalo? Kolikrát jsme byli svědky klamu, lži, dezinformací? Slyšel

jsem – stejně jako mnozí – zvěsti o tajném konsorciu OROS a operačním svazu Zero, který nespadá pod Ozbrojené složky, ale zodpovídá se jen Představenstvu Asociace, ale nevěřil jsem jim, považoval jsem je za koloniální propagandu. Co všechno už měli na svědomí? A kolikrát jsme tleskali masovým vrahům, Představenstvu a Předsedovi, stojícímu v čele Vesmírné asociace, toho nejlepšího politického systému ze všech – neokorporatokracie –, jak bylo nám všem předhazováno?

Protože my jsme Vesmírná asociace...

Takže jsem je všechny zabil, své přátele, spolubojovníky z *Lion Brothers*. Prostě jsem sedl do *achilla* a rozmetal je MOLy dřív, než to stačili udělat. Zeen u toho tehdy nebyl – takže jako jediný přežil. Odvolali ho totiž na *Greera* a mně svěřili velení nad oběma perutěmi.

Někdo jiný na mém místě by si pak prostřelil hlavu. Ale já ne. Já věděl, že jsem udělal správnou věc. A chtěl jsem žít.

Když zjistili, co se stalo, byly už bitevníky ExoSolu příliš blízko planety. A já byl na cestě ze systému. Ihned se za mě pověsily dva raketoplány z *Greera*. Ale já se proti nim udržel. *Achilles* byla dobrá loď, uměla skvěle manévrovat. Ale měla jedno významné minus – stejně jako bitevní raketoplány nenesla generátor pro vstup do hyperprostorového koridoru, protože jednoduše neměla dost energie na to, aby se jí podařilo otevřít aktivní vstup. Já však věděl, jak to obejít. Namířil jsem loď k jednomu z výstupních bodů uvnitř soustavy. Poblíž něj byla stejně jako v mnoha uzlových bodech automatická retranslační stanice, která zachytávala kurýrní sondy, vystupující z koridoru, otevřela vstup do nového a poslala je dál, do místa jejich určení. Bylo to krkolomné řešení – ale lepší způsob pro vesmírnou komunikaci jsme dosud nevymysleli. A já ho chtěl využít.

Když jsem se odpoutal od obou raketoplánů – jeden z nich

jsem poslal do pekel –, podařilo se mi hacknout počítač retranslační stanice a nastavit ho tak, aby vytvořil vstup do hyperprostorového koridoru. Byl však mnohem menší než ten, který vytváří generátor přímo na lodi – bylo to jako protáhnout nit uchem jehly. A můj *achilles* byl moc velká nit. A já měl jen jeden pokus. Nakonec jsem to však dokázal. Když už jsem si dovolil být optimistický, začaly mi selhávat motory, zřejmě kvůli jednomu z laserových výbojů, který mou loď zasáhl při průletu atmosférou Maii.

Dostal jsem se pouze do prvního uzlového bodu – což byla tahle soustava, Gliese 849 – a dosedl jsem na planetu, která se nejvíce podobala Zemi. Bylo vtipné, že to byl právě tenhle mrazák.

A teď si pro mě přišel Zeen.

„Co teď?“ zeptal jsem se ho. A s překvapením jsem zjistil, že mu z oka skanula slza. Nikdy jsem ho neviděl brečet. Až teď.

„Byli jsme jako rodina!“ zakřičel zoufale. „Ty, já... i všichni ostatní!“

Věděl jsem, jak mu na tom záleželo. On nikdy opravdovou rodinu neměl. Vyrostl v sirotčinci na Egrebu, který provozovala megakorporace *Baby Care*, a celou dobu mu byl vymýván mozek – teď už jsem věděl, že to tak můžu nazvat –, aby byl reprezentantem všech asociačních hodnot. Aby byl jejím vojákem.

Díval jsem se na něj. A na okamžik mi ho bylo líto. On za to vlastně nemohl. To oni byli vinni.

„Victore,“ řekl jsem. „Victore...“

Vykřikl, vrhl se ke mně a silně mě udeřil do břicha. Většinu kinetické energie zachytil lehký skafandr z nanovláken, i přesto jsem se ocitl ve vzduchu a těžce dopadl do nedaleké závěje.

Pomalou jsem se sbíral na nohy. A napadlo mě, že bych se měl pokusit přesvědčit ho, aby se stejně jako já Asociaci postavil.

Anebo mu alespoň vysvětlit, *proč* jsem to udělal. Ihned jsem však ten nápad zavrhl. Protože Asociace byla celý jeho život. Natolik jsem ho znal. Nikdy by si nebyl schopný přiznat, že je s ní něco špatně. Anebo... možná byla pravdou ta horší varianta – že to věděl už od počátku a vyhovovalo mu to.

Tváří v tvář rozrušenému příteli, který se mě chystal zabít, jsem zvažoval své možnosti.

Oba jsme byli považováni za hrdiny, za ty nejlepší z nejlepších – ale pravda byla taková, že to on byl ten lepší z nás dvou. Ne morálně – ale v ostatních věcech ano. Dokázal pilotovat *achilla* jako málokdo, ve výcviku na hypersonických stíhačkách a bitevních raketoplánech brzy předčil i instruktory, kteří měli nalétáno desetitisíce hodin. I mě – a to jsem původně nebyl mariňák jako on, ale pilot vojenského transportéru. Dokonale ovládal všechny zbraně, až mi občas připadalo, že už se narodil s laserovou puškou v ruce a opaskem s granáty místo pupeční šňůry. I v soubojích jeden na jednoho vynikal. Jednou jsem ho viděl samojediného zlikvidovat celou četu speciálních sil Branné jednoty, SCF. A to jejími členy nebyli žádní nováčci, ale zkušeni, vycvičení mariňáci, ti nejlepší z Extrasolárního společenství.

Sečteno a podtrženo: neměl jsem šanci.

Ale já se nikdy nevzdával.

Takže se mu to budu snažit alespoň znepříjemnit, když nic jiného.

Zaťal jsem zuby, věnoval mu pohled a čekal jsem na další útok. Který ovšem nepřicházel. Místo toho mě obcházel, zkoumal pohledem. A skutečně to byla pravda: já věděl, že svým robotickým okem dokáže sledovat tlukot mého srdce, poznat, zda mám já – jeho nová kořist – strach.

„Patricku Kerre,“ pronesl. „Jsem pověřen Představenstvem Vesmírné asociace a generálním štábem Ozbrojených složek,

abych byl tvým žalobcem, soudcem i katem zároveň. Jsi obviněn z těžkých zločinů proti neokorporatokratické společnosti, ze vzpoury a podněcování ke vzpouře. Ze smrti šedesáti šesti členů *Lion Brothers*. Doznáváš svou vinu?“

Byla to pravda. Proč bych měl zapírat? „Zabil jsem je.“

„Stejně jako jsi zavraždil další dva tisíce lidí, nevinných mužů, žen a dětí, kteří čekali na konec bojů v megamarketu uprostřed Super Paradise.“

Jeho slova mě šokovala. „Co... cože?“

„Zničil jsi ho několika raketami MOL a všechny je pohřbil v jeho troskách.“

To, co říkal, mě šokovalo. „Victore... nevím, co ti řekli, ale to jsem neudělal...“

Chvíli se na mě díval naprosto nečitelným pohledem. A potom se usmál. „Já vím, že ne, Patricku – protože jsem to byl já.“

Byl to fanatik, schopný pro Asociaci udělat cokoli. Nikdy mi to nedošlo – až teď. Přiznávám, bylo to poměrně pozdě na to, že jsem byl s tím člověkem téměř v dennodenním kontaktu. Zřejmě jsem si před spoustou náznaků zakrýval oči. Ale teď jsem prozřel. A měl jsem za to zaplatit.

Zeen vytáhl z pouzdra na stehně skafandru svůj milovaný nůž se samoostřící uhlíkovou nanočepelí. Zřejmě mě s ním bude chtít naporcovat jako kus masa.

„Tímto tě, Patricku Kerre, odsuzuji k smrti,“ oznámil mi. „Protože my jsme Vesmírná asociace.“ Uchechl se. „Budeš bojovat?“

Věděl, jaká bude má odpověď. Vytáhl jsem z pouzdra vlastní nůž a čekal na to, co má přijít. Chvíli jsme kolem sebe kroužili, odhadovali sílu protivníka.

Náhle se na mě vrhl, rychlý jako lasička, a ťal proti mému břichu. Jen tak tak jsem uskočil a zaútočil proti spojnici jeho

skafandru s helmou, on se však prohnul vzad a čepel ho minula jen o milimetry. Tvrdě mě nakopl do holeně, cítil jsem, jak mi ochabla noha. I tak jsem se ale udržel vestoje.

Čekal jsem další úder, ale ten nepřišel.

Zeen odkroužil vzad. Smál se.

Měl jsem toho dost. Chtěl jsem, aby se rozhodlo. Hned. Buď tu zemřu, anebo se zachráním v jeho *achillovi*. Žádná jiná možnost neexistovala.

Naděje na záchranu, tak blízká, ale přesto tak vzdálená, mi vlila do žil novou sílu. Zaútočil jsem, dal jsem do toho vše, co jsem se naučil během výcviku i následných let tvrdých bojů.

Donutil jsem Zeena ustupovat. Začínal jsem mít převahu. Zatím odrážel mé rány – stejně jako já jeho. A pak jsem mu prořal skafandr. Mráz a toxická atmosféra začaly pronikat dovnitř. Zeen klesl na kolena. Využil jsem toho a přetl mu kyslíkovou hadici. Sledoval jsem, jak se mu zamlžilo hledí přilby.

Nůž mu vypadl z ruky. Natáhl ji ke mně.

Žádal o milost.

Ale já mu ji nedal.

„Sbohem, Zeene,“ řekl jsem.

Otočil jsem se a zamířil ke své propustce odsud, k *Eleanoře*.

Já a Zeen.

Dva hrdinové Vesmírné asociace.

Nyní se naše cesty definitivně rozejdou. On tu zemře, a já budu žít.

Já a Zeen.

Smějeme se, a v lodním baru si připijíme na další vítězství, na další přežitý den.

Já a Zeen.

Vidím jeho zdeformovanou tvář, tkáň vytékající z oka, o které právě přišel. Přesto se pro mě vrátil a vynesl mě z trosek jednoho domu, nesl mě na zádech až k nouzovému transportéru,

který nás měl evakuovat po tom, co se nezdařila mise *Lion Brothers* na Egrebu.

Pak, když jsme mířili na orbitu, mi svíral ruku, aby mi dodal sílu – abych to nevzdal a přežil.

Byli jsme jako bratři...

Cítil jsem, že mi po tváři skanula slza. Překvapilo mě to.

Možná to byl fanatik, ale zároveň i můj přítel. Nemohl jsem ho tu nechat jen tak zemřít... i přes všechno, co udělal.

Otočil jsem se.

Plazil se po ledu a šátral před sebou rukama. Náhle ochabl.

„Victore!“ vykřikl jsem a rozběhl se k němu. Svezl jsem se u něj na kolena. „Victore!“

Chtěl jsem ho obrátit. V tom okamžiku mi zabodl nůž hluboko do hrudi. Pocítil jsem spalující bolest. Ještě jím zakroutil v otevřené ráně, aby mě mučil.

Před očima mi vybuchly jiskry. Padl jsem na záda. A sledoval jsem, jak se zvedá. Hledí už neměl zamlžené, rty mu zvlnil úsměv. Rozhrnul si trhlínu ve skafandru. A já zjistil, že pod ní má bojovou kombinézu z nanovláken, která ho byla schopná udržet po několik dalších minut v teple a izolovat zbytek vzduchu z jeho skafandru.

„Vždycky jsi byl hrozně sentimentální, Patricku,“ zachrop-těl. „Já ti říkal, že na to jednou dojedeš, vzpomínáš?“

Došlo mi, že si se mnou jenom hrál. On mě znal, věděl, že se pro něj vrátím.

Vytrhl nůž z mé rány. Bolelo to ještě víc, než když ho do mě zabodl.

Umíral jsem. A věděl jsem, že to bude pomalé. Protože krev, prýšticí z rány, zamrzla a tím zacelila i trhlínu ve skafandru. Kdyby dovnitř vnikla okolní atmosféra, byl bych mrtvý za pár vteřin. Ale Zeen chtěl, abych trpěl.

Za to, že jsem zradil Asociaci. Za to, že jsem zradil *jeho*.

Cítil jsem, jak mě táhne pryč.

Co se mnou chce udělat?

Na okamžik mě napadlo, že mě nacpe do malého nákladového prostoru *achilla*, aby mé tělo ukázali v *Asociation News*. Potom mi ale došlo, že mě táhne na opačnou stranu. Věděl jsem, co tam je. Že tam jsou kryojezírka plná tekutého dusíku.

„Victore!“ zachroptěl jsem. „Vict...“

Neznal slitování.

Ponořil mě do tůně. Ne celého, ale jenom mé nohy. Ta kapalina měla více než sto stupňů Celsia pod nulou. Skafandr jí nebude čelit dlouho, zvláště když byl poškozený. Chlad mi stoupal do celého těla, mučil mě. Termální systém začínal selhávat.

Co mě zabije dřív? Mráz tohoto světa, nebo rána?

Zeen zabodl dýku, na níž byla má zmrzlá krev, do sněhu tři metry ode mě.

Ještě chvíli na mě shlížel. „Sbohem, Kerre,“ řekl nakonec, obrátil se a vydal se ke své lodi.

„Victore!“ vykřikl jsem.

Ale on mě neslyšel. Anebo nechtěl slyšet.

Nechal mě tam – napospas hrůznému dilematu.

Zhroutil jsem se a poslouchal jeho kroky, křupající ve sněhu.

Hluk spodních trysek lodi.

Hučení motorů.

Potom byl pryč. Zůstal jen nekonečný chlad, který mi stoupal z nohou ponořených v kryojezírku dál do těla. Nejspíš už jsem je měl zmrzlé na kost...

Kyslíku jsem měl ještě dostatek. A termoregulační systém výsadkového skafandru se mě bude snažit udržet při životě stůj co stůj, stejně jako jeho základní lékařská podpora. Budu tu krutě umírat možná celé hodiny.

Pohlédl jsem na paži skafandru, do níž byl zapuštěný mikropočítač, a chtěl jsem zadat povel ke složení helmy, abych to

rychle skončil, ale s hrůzou jsem zjistil, že je rozbitý. I o to se Zeen postaral, když mě sem táhl.

Zbyla mi jediná možnost. Ta, kterou mi tu uchystal.

Ze všech sil jsem vzhlédl k noži a natáhl k němu ruku. Byl moc daleko – tak to Victor chtěl. Chtěl, abych trpěl. Postavil mě před další kruté dilema – a já se rozhodl.

Začal jsem se k noži plazit.

Když se mi zmrzlé nohy odlomily někde nad koleny, slyšel jsem jen prasknutí, ale bolest jsem necítil. Jako by to ani nebyla část mého těla...

Pomalu, ze všech sil, jsem se plazil k noži, který jsem si chtěl vrazit do srdce.

Nevěřil jsem na posmrtný život. A nikdy věřit nebudu. Nemá cenu malovat si věci na růžovo – to říkával můj otec. A já jsem tu filozofii přijal za svou.

Za chvílku přijde noc.

Nekonečná jako vesmír...

Místo ní však přišel *on*.

Nejdřív jsem *ho* ucítil. Ne fyzicky, ale na okraji mysli. Byl tu se mnou. Celou tu dobu. To *jeho* přítomnost jsem po předchozí tři dny občas pocítil.

Byl prastarý. A podivný. *On* umíral. Stejně jako já. Ale *jeho* smrt netrvala minuty. *On* umíral a chřádnul celá staletí. Od doby, co byl tento svět – *jeho* svět – zničen.

Existovala možnost, jak bych se mohl zachránit. I *on*.

Nabídl mi ji.

A já ji přijal.

Ovšem za cenu, že už nikdy nebudu takový jako dřív.

Část I.

Válka Vesmírná loď Daytona

2. srpna 2227

1

Kráčel jsem dlouhou chodbou plnou vyděšených lidí, hledajících spásu a naději ve světě na pokraji zničení. Byli to uprchlíci z Taorminy, jedné z kolonií, desetiletí úspěšně balancující na hraně mezi Extrasolárním společenstvím a Vesmírnou asociací. Jenže vše má svůj konec. I jejich zdánlivá neúčast na krvavém sporu dvou rozdílných politických systémů: demokracie a neokorporatokracie.

Během uplynulých desetiletí ze Země, ovládané už téměř dvě staletí megakorporacemi sloučenými ve Vesmírné asociaci, utekly stamiliony lidí, hledajících v neprobádaných dálavách vesmíru naději – a svobodu. Pro sebe a pro své děti.

Chtěli si je vydobýt i přesto, že při tom museli podstoupit velké oběti.

Ne všechny potenciálně obyvatelné planety v našem koutku Galaxie byly tak přívětivé k životu jako právě Země. Na některých museli noví osadníci postavit rozsáhlé habitaty, v nichž se udržovala pozemská atmosféra, protože místní byla toxická. Na jiných podstoupili tvrdý boj s přírodou, která si stále brala zpátky to, o co ji lidé připravili – rozsáhlou vulkanickou činností počínaje a dravými tvory jako z těch nejhorších nočních můr konče. Někde se kolonisté snažili i o terraformaci, i když většinou bezúspěšně.

Všechny jejich oběti však byly zbytečné. Protože i tam, mnohdy stovky světelných let od Země, si je našly nenechavé prsty Vesmírné asociace. Znovu jim prostřednictvím svých megakorporací vnucovala zdánlivě nezištnou pomoc, ve snaze pomoci jim překonat všechna protivenství spojená s osídlováním nových světů. Kdyby jí ovšem byla... Asociace se o vás postará, Asociace vás nakrmí – to byla jedna z mnoha jejich hesel. Jenže Asociaci nešlo o lidi ani o jejich blahobyt. Možná kdysi, ale ne teď. Zajímaly ji pouze nerostné suroviny, skryté pod povrchy planet. A noví osadníci byli výtečnou pracovní silou...

Když se nakonec některé z bývalých Kolonií vzbouřily a vyhlásily vznik Extrasolárního společenství – což v konečném důsledku vedlo k ničivým Koloniálním válkám, protože se Asociace zkrátka nehodlala vzdát svých zdrojů surovin jen tak bez boje –, nastala další vlna migrace, do bezpečnějších systémů, kam Asociace za válek nepronikla. A ta se nezastavila ani po podepsání mírové smlouvy před deseti lety. Mnoho lidí si hledalo cestu do zdánlivě bezpečného a svobodného Extrasolárního společenství, které zvolna dostávalo reálné a přitažlivé obrysy.

Lidé z Taorminy však nebyli politickými ani ekonomickými

uprchlíky. Utíkali před přírodní katastrofou, která zdevastovala polovinu povrchu planety.

Někdy si říkám, že jsem prokletý. Protože jsem byl u toho.

Sledoval jsem, jak nažloutlé nebe planety prořaly první meteority, některé o velikosti desítek metrů, a ničily vše, co jim přišlo do cesty. Z nebe přšel oheň celé hodiny. Desetitisíce lidí zemřely, další ztratily domovy. A když do oceánu poblíž hlavního kontinentu narazil meteorit o velikosti půldruhého kilometru a způsobil ničivou megatsunami, která vymazala celý příbřežní pás o délce téměř sta kilometrů z povrchu Taorminy, rozhodli se mnozí kolonisté, že to prostě vzdají, že už pro ně Taormina není tím rájem, za nějž ji kdysi považovali. Proto zamířili tímhle transportem na Liberty, bývalou koloniální planetu Thor, nyní centrální planetu ExoSolu.

I já jsem tam mířil. Vracel jsem se totiž domů. Stejně jako tolikrát během předchozích deseti let po skončení Koloniálních válek.

Střídavě jsem pobýval na Liberty, kde mi byl poskytnut azyl, pomáhal jsem cvičit speciální jednotky Branné jednoty, dělal jsem konzultanta prezidentu Cruzovi a občas jsem působil i jako zvláštní velvyslanec, střídavě jsem pod změněnou totožností cestoval po planetách věrných Asociaci i ExoSolu.

Abych ji našel. Byla to jediná část rodiny, co mi ještě zbyla.

Má malá sestra, Debora.

Vlastně už jí dávno nebyla, bylo jí tak pětatřicet, možná o nějaký ten rok víc. Ale já jsem na ni pořád pohlížel jako na dítě, tak mi utkvěla ve vzpomínkách na domov, ve vzpomínkách, které i přesto, že je už dávno zavál prach zapomnění, byly stále čerstvé.

Viděl jsem ji, jak se za krásného letního dne na zahradě našeho domu v Galway směje, jak si užívá slunečních paprsků.

Houpal jsem ji na houpačce. Hráli jsme si s Bonnym, naším psem. Smála se. Její úsměv byl zářivější než slunce.

Když jsem byl Vesmírnou asociací prohlášen za zrádce, když jsem se stal pro miliardy lidí na Zemi masovým vrahem, odsoudila za kolaboraci i mého otce. A matku. A nakonec i mého dědu, i když on ji tak miloval. I přesto, že všichni byli nevinní. Vymysleli si proti nim obvinění. To nebyl žádný problém. Otce dokonce našli, že byl spolupracovníkem koloniální tajné služby. Miliardy lidí vždy v podvečer usedaly u holovize, cpaly se nízkokalorickými brambůrky od *Food Free*, které podle reklam výrazně snižovaly riziko onemocnění rakovinou, a sledovaly jeho proces v přímém přenosu na *Asociation News*. Byla to událost, která hýbala celosvětovým děním, sledovanost byla neuvěřitelná. Stejně jako rétorika těch, kdo ho soudili. Dokonce to vypadalo, že mu – a potažmo i mně – dávají za vinu, že je válka tak vleklá a Asociaci se stále nedaří zvítězit.

Byl to nesmysl.

Přesto byl odsouzen. Rozsudek nad ním vyřkl tehdejší Předseda Vesmírné asociace, Alváro Martínéz. A následně byl otec popraven, v přímém přenosu na elektrickém křesle. Pokud předtím sledovanost trhala rekordy, tak v ten okamžik dosáhla vrcholu.

O pár dní později, ovšem už ne v přímém přenosu, byla popravena má matka a můj děda.

A já jsem nemohl udělat nic, abych je zachránil. Vůbec nic.

Rozesmál jsem se. A přilákal tím pohled desetileté vyděšené dívky s černými šmouhami na tváři rozpitými slzami. Většina dětí tu byla v doprovodu rodičů – anebo alespoň toho z nich, který přežil. Ona tu však byla sama a dívala se průzorem ve vnější stěně lodi na svou mučenou planetu. Dole na povrchu stále probíhaly záchranné práce, před několika hodinami do

soustavy dokonce dorazila asociační záchranná loď, stejně jako dvě lodě ExoSolu. Pracovali tam. Pospolu.

Poklekl jsem u dívky.

Zatvářila se vyděšeně a rychle se odtáhla.

Nechtěl jsem ji vylekat. Ale uvědomoval jsem si, že vypadám přinejmenším podivně. Na sobě jsem měl černošedou kombi-nézu s vycpávkami, na nohách vysoké boty s neobvykle tvarovanou širokou špičkou a na hlavě standardní taktickou helmu s černým hledím. Protože kdybych si ji sundal, vyděsil bych mnohem víc lidí, nejen ji.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Elisabeth,“ pronesla tichým hlasem, v němž však byla skryta síla. Poznal jsem, že to děvče jí má mnoho.

Povzbudivě jsem jí sevřel ruku. Překvapilo ji, že mám rukavici, když je na chodbě tak nesnesitelně vedro. „Až se dostaneme na Liberty, slibuji, že se o tebe postarají, Elisabeth.“

Jakmile jsem to dořekl, ozvala se napravo detonace. Pohlédl jsem tam – a jen sledoval, jak ohnivé jazyky pohlcují vše živé v chodbě. Snažil jsem se Elisabeth krýt vlastním tělem, i když jsem věděl, že je to zbytečné. Že jsme oba mrtví.

„Co to děláte?!“ zaslechl jsem její poplašený hlas.

Překvapeně jsem se od ní odtáhl. Byla v pořádku. I já. I všichni v chodbě. Nikde žádná stopa po explozi.

To ne...

Nestalo se to – zatím.

Byla to... předzvěst.

Rychle jsem se postavil a vyrazil ke zdviži. Potřeboval jsem se co nejrychleji dostat do centrály, abych varoval kapitána Deroyana, velitele téhle lodi, *Daytony*.

Věděl jsem, že přijde zkáza. Už brzy. Ale ještě jsme měli čas. Ještě jsme jí mohli zabránit.

Kontaktoval mě dřív, než jsem došel k nejbližší zdviži.

„Velvyslanče Tantale?“ ozval se jeho obhroublý hlas v mikro-vysílače implantované do mého ucha – anebo toho, co se jako ucho jen tvářilo.

Jorgos Tantalos. To bylo krycí jméno, které jsem používal. Jen málo lidí doopravdy vědělo, kdo jsem. Anebo kým jsem? Hranice se občas smazávaly.

„Ano?“ odpověděl jsem.

„Pojďte za mnou do,“ říhl si, „centrály.“

Neubránil jsem se úsměvu. „Už jsem na cestě, kapitáne.“

V další vteřině to v mikro-vysílače podivně zapištělo, až jsem měl pocit, že ohluchnu. Pod helmou jsem se bolestivě zašklebil.

„Všem světům a lodím v lidmi osídleném vesmíru,“ ozvalo se mi náhle v uchu.

Hlas patřil nějaké ženě – vzdáleně jsem ho poznával, ale ne- byl jsem ho schopný zařadit.

Nakonec se neopomněla představit. „Hovoří k vám Marian- ne de Werrová, Předsedkyně Vesmírné asociace.“

Překvapilo mě to. Ještě před několika dny to byl François Obikwelu a Werrová zahřívala židli v Představenstvu.

Co se v Asociaci dělo?

Měl jsem se to dozvědět. Záhy.

„Během uplynulých měsíců jsme čelili nové tyranii Extrasolárního společenství,“ vyprávěla. „Začalo to Incidentem na Io, kde komando vyslané z bývalých Kolonií popravilo pracovníky těžební stanice *Vulcano II*. Jen díky statečnosti záchranného týmu bravo z lodi *Tristan*, spadající pod *Avalon Rescue Compa- ny*, a jeho velitele Desmonda Sommerse se podařilo zachránit několik lidí. Prezident Extrasolárního společenství, Geoffrey Cruz, mlčel. Jak je ostatně jeho dobrým zvykem. Nebyl schopný doznat se k tomuto odpornému činu, omluvit se za zvěrstva, kte- rá způsobila Branná jednota. Takže jsme požádali o vysvětlení.“

Skutečně požádali.

Během mezipřistání na Egrebu před několika týdny se mi podařilo zahlédnout vysílání *Asociation News*, hlavního zpravodajského – anebo lépe řečeno propagandistického – kanálu Vesmírné asociace.

„Konvoj asocičních lodí byl zadržen bitevníky Extrasolárního společenství krátce po vstupu do systému 14 Herculis, kde se nachází jejich centrální planeta Liberty, dříve známá jako Thor, a byl pod pohrůžkou násilí eskortován mimo soustavu,“ prohlašovala tehdy moderátorka v odvážném kostýmu s horlivým zaujetím, obraz za ní ukazoval úzkou loď aerodynamických tvarů – podle titulku *Asociation Ship One* –, jak s několika doprovodnými plavidly pluje vesmírem.

„Jednalo se přitom o diplomatickou misi, která měla zmírnit vzrůstající napětí, navíc Extrasolární společenství o ní s dostatečným předstihem vědělo a nemělo proti ní námitky...“ pokračovala tehdy moderátorka. „Předseda Vesmírné asociace François Obikwelu, který se v té době osobně nacházel na palubě *Asociation Ship One*, ihned poslal stížnost koloniálním vůdcům.“

Samozřejmě, vztahy mezi Asociací a ExoSolem ještě více ochladly. Přesně jak si pozemské megakorporace přály. Protože útok na Io byl fingovaný, stejně jako přepadení *Asociation Ship One*. Bylo mi jasné, že by žádný Předseda nepáchnul na území Extrasolárního společenství. Ne bez doprovodu několika desítek bitevníků.

Potom přišla další fingovaná akce. Útok autonomních bojových robotů ExoSolu – „kurev železných“ na sídlo jedné z megakorporací v neutrální kolonii Xandra. Než se je podařilo bezpečnosti zastavit, nechali za sebou desítky mrtvých. Marianne de Werrová o tom právě teď barvitě vyprávěla.

A potom přišlo to, co mi vyrazilo dech.

„Nemůžeme už dál strpět,“ pravila s pravým zanícením v hlase, „aby Extrasolární společenství narušovalo náš korporátní světónárod a zabíjelo nevinné spotřebitele. Nemáme jinou možnost než reagovat silou, zabránit budoucím teroristickým útokům jednou provždy. Neříká se mi to snadno, protože život každého spotřebitele má svou cenu, ale někdy je nutné podstoupit oběti pro vyšší dobro.“

Zavřel jsem oči. Jako kdybych slyšel Zeena...

„Všichni, kdo toto vysílání slyšíte a jste z nějakého důvodu vázání k Extrasolárnímu společenství, dostáváte na vybranou – můžete se vzdát a začlenit se zpět do našeho mírumilovného korporátního světónároda, anebo zůstat věrni zvrhlým hodnotám anarchie a demokracie až do hořkého konce. Protože my jsme Vesmírná asociace.“

Už mi bylo jasné, proč vyměnili Obikwelua – protože on na tohle neměl žaludek.

I přesto se mi na tom něco nezdálo. Proč došlo k takové změně v politice Asociace? Proč zaútočili právě teď? Mohli to udělat už dávno. Před rokem, třemi měsíci, hned po Incidentu na Io, před týdnem.

Zdvíh se zastavila a já zamířil k centrále, špinavou chodbou s podlahou, kterou nikdo nemyl několik let, nad hlavou mi visely jako vyhřeznuté vnitřnosti kabely, jež se nikdo nenamáhal zastrčit zpátky do stropních podhledů. *Daytona* byla vrak.

Když jsem vešel do centrály – ušmudlaného prostoru o velikosti větší turbokapsle, který si ten název vůbec nezasloužil –, stanul jsem přímo před kapitánem Deroyanem a vzdoroval jeho vražednému dechu. Podle toho, že sotva stál na nohách, už měl v sobě po ránu pěkných pár piv. A možná i něco tvrdšího, protože měl oči úplně zarudlé. Na sobě měl roztrhané modré elastické tričko, které odhalovalo jeho hrudní ochlupení a vypadalo, jako by ho minimálně jednou pozvracel.

Máchl rukou přes široký obslužný pult obsazený třemi členy jeho neupravené posádky k velké 3D obrazovce na jedné ze stěn. Její třetina nepracovala, protože ji hyzdila široká prasklina.

„Svině,“ zamumlal jen. „Svině.“

Spatřil jsem důvěrně známý obraz, při němž mi po páteři přejelo zamrazení.

Byly to dva asociační těžké bitevníky typu *Tsunami*, ne právě výstřelek nejmodernější technologie, ale dost vyzbrojené na to, aby nás poslaly do pekel. Přilétlo s nimi ještě několik doprovodných plavidel. Nikde jsem neviděl žádné letadlové lodě, které by nesly hypersonické stíhačky a přechotní transportéry, takže neměly za úkol operace v atmosféře. Chtěly jen zničit planetární obranu a pak se uhnízdit na oběžné dráze. Všechny lodě vystoupily z hyperprostorového koridoru více než pět set tisíc kilometrů od planety, většina z nich se vrhla přímo k Taormině, zahalené prachovými částicemi, jedna *tsunami* však nemylně zamířila ke stanici na vyšší orbitě, u níž jsme kotvili.

Právě oni předtím vyslali na širokopásmové frekvenci válečné poselství Marianne de Werrové.

„Svině,“ řekl znovu Deroyan.

Odhadoval jsem, že než k nám dorazí, můžeme se odpoutat od stanice, dostat se do dostatečné vzdálenosti od gravitační studně planety a zmizet v hyperprostorovém koridoru. Teoreticky. O technickém stavu *Daytony* jsem si totiž myslel své.

Mé úvahy sdílel i muž u pilotního panelu. Otočil se. Byl to ještě mladík, bylo mu sotva dvacet let, a vlasy, které mu trčely na všechny možné i nemožné strany, zřejmě nikdy neviděly takovou vymoženost, jakou byl obyčejný hřeben. „Mám se odpoutat od stanice?“ zeptal se Deroyana.

Ten na něj chvíli mžoural narudlýma očima. „Svině,“ zopakoval znovu, tentokrát umíněným tónem.

Kdybych s ním včera nevedl rozhovor v jedné ze staničních hospůdek, myslel bych si, že jiné slovo ani nezná.

Olízl jsem si jazykem rty – anebo to, co mi z nich zbylo. Stále jsem si nebyl jistý, zda to zvládneme. Takle kocábka byla určitě pomalejší než *tsunami*. Ten typ lodí nedostal jméno jen tak náhodou, když se konstruktéři dívali z okna na mráčky na obloze. Získal ho kvůli své rychlosti. Jejich pohon totiž nebyl iontový, ale fúzní. Navíc zdvojený. Obrovský reaktor zabíral tři paluby na zádi lodě a techniky byl nelichotivě přezdíváný Godzila.

Deroyan se konečně vzpamatoval a vrhl se k pilotovi. „Kopni do vrtule, Mango. Nebudem tady čekat, až nás ta hovada sestřelí z voblohy.“

Takže Mango nakonec „kopl do vrtule“ a během několika desítek vteřin jsme nechali stanici i Taorminu za sebou. Celý manévř proběhl bez nejmenších problémů. Deroyan zřejmě zaměstnává svůj údržbářský tým v technické sekci a na zbytek lodí zvysoka kašle.

Řekl jsem mu, aby evakuoval celý koridor, kde se nacházela část uprchlíků. Pro jistotu. Protože jsem stále netušil, zda se předzvěst vyplní, anebo ne.

„Chtěl sem, abyste viděl ty šmejdy,“ říkal mi právě Deroyan a ukazoval na obrazovku. „Co si, ksakru, myslíš, že dělají? Naktivují se nám sem a myslíš si, že jim budem líbat nohy nebo co, brát je jako osvoboditele. Tůdle.“ Mocně si říhl. „Svině,“ dodal ještě.

Díval jsem se na vzdalující se planetu. V její atmosféře jsem spatřil dvě exploze. Zařal jsem ruce v pěst. Bylo mi jasné, že asociální bitevníky právě zničily záchranné lodě Extrasolárního společenství. Bez slitování, bez možnosti vzdát se, prostě jen tak. Bitevní lodě místní domobrany, která byla trestuhodně nepočetná, se zřejmě vzdaly rovnou – stejně většina z nich pomáhala s evakuací planety.

Náhle mi došlo, proč má Asociace o Taorminu zájem. Protože má rozsáhlé zásoby ioninu – anebo ultraželeza, jak se mu slangově říkalo na Zemi –, extrémně pevného, ale zároveň lehkého kovového prvku s vysokým protonovým číslem, jehož surové zásoby se nacházely hluboko ve svrchním jádru planety. Bude trvat jen pár dní, než sem přiletí specializované výsadkové lodě megakorporace *First Mine*, která se na těžbu ultraželeza specializuje, dopraví sem potřebné zařízení a provedou zkušební vrty. Mnoho z obyvatel planety pak bude rekrutováno pro obsluhu těžebních stanic. Tak to většinou chodilo.

„Doufám, že vyřídíte starýmu Geoffreyovi,“ řekl Deroyan, a tím starým Geoffreyem myslel prezidenta Extrasolárního společenství Cruze, „aby jim pořádně nakopal ty jejich neokorporatokratické zadky. Těm sviním.“

Chtěl jsem říct, že se pokusím, když se centrála rozblikala jako velký vánoční stromeček.

Mango – jak Deroyan barvitě nazýval pilota – se otočil, zelený v obličejí. „Pronásleduje nás jedna z asociačních lodí,“ oznámil nám. Vypadal, jako by ho to překvapilo. Co si myslel – že se zaměří na stanici a nás nechají být?

„Jak daleko je hranice gravitační studně planety?“ zeptal jsem se navigátora a zároveň operačního technika, prošedivělého muže sedícího vedle Manga.

Pokrčil rameny – zřejmě byl mistrem ve svém oboru.

Deroyan mu nakoukl přes rameno. „Tři sta tisíc kiláků!“ Přesunul se k Mangovi. „Převed' všechnu dostupnou šťávu do motorů, mladej. Ať to frčí! Jak kdybysme měli hořící koudel u prdelí.“

Měli. Tou koudelí byl asociační bitevník.

Nevím, jestli měl Deroyan dobrý nápad, protože když to mladík udělal, loď sebou začala házet jako splašená kobyla.

„Ta stará hajtra to zvládne,“ uklidňoval mě Deroyan, když viděl, jak zatínám prsty do opěradla Mangovy sedačky.

Doufal jsem v to – už kvůli těm mužům a ženám, uprchlíkům z Taorminy. Jejich sen o bezpečném životě v ExoSolu mohl skončit teď a tady. Ale mohl být ve světle těchto událostí skutečně tak bezpečný? Tím jsem si nebyl jistý.

„Přijímáme signál!“ ozvala se postarší žena sedící u komunikační konzole, poslední ze tří Deroyanových lidí v centrále. Měla co dělat, aby překřičela sténání přepážek.

„Svině...“ začal Deroyan.

„Spojte nás,“ přerušil jsem ho.

Vzápětí se na prasklé 3D obrazovce objevil arogantní světlovlasý muž v předpisově upravené uniformě. „Jsem viceadmirál Adams z vlajkové bitevní lodi *Marianne de Werrová*,“ představil se.

Znal jsem ho. Ovšem za Koloniálních válek to byl ještě kapitán lehkého bitevníku. Byl to arogantní a sebestředný parchant, kterému bylo lépe se klidit z cesty, samozřejmě vzorný spotřebitel – jinak by se ani na podobnou pozici v Ozbrojených složkách nedostal.

Zaujalo mě také jméno bitevníku. Takže Werrová už dostala svou loď? To je ale fofr.

„Ihned zastavte,“ nařídil nám Adams. „Provedli jsme váš biosken a máte na lodi stovky spotřebitelů z Taorminy. Nenecháme je upadnout do anarchie Extrasolárního společenství!“

„Ani za sto let!“ vykřikl Deroyan, až mi málem praskl bubínek.

„Poslechněte můj rozkaz,“ zavrčel Adams. „Nebo vás zastavíme silou!“

Zmizel z 3D obrazovky.

Deroyan otevřel ústa. Už už jsem měl na jazyku svině, ale protentokrát překvapil. „Kurvy,“ řekl. „Pokračujem!“

Věděl jsem, že to nestihneme – pohled na navigátorův panel mi ukázal, že *Werrová* je už pekelně blízko. Dost na to, aby na nás poslala SOLy. A první bezpečný bod, odkud by se nám mohlo podařit vstoupit do hyperprostorového koridoru, byl stále ještě sto tisíc kilometrů odtud.

„Kapitáne...“ řekl jsem. Větu jsem nedokončil, protože jsem na panelu navigátora spatřil rychle se pohybující bod, blížící se k nám od *Werrové*. Její pozdrav. „Mango!“ křikl jsem na mladíka dřív, než se *Deroyan* vzpamatoval. „Prudce dole...“

Vydešeně na mě pohlédl.

Vzápětí lodí otrásla exploze a svět se převrátil naruby.

2

Nebojím se smrti. Už dávno ne. Dokonce byly i hodiny zlé natolik, že bych ji uvítal a litoval jsem, že jsem tam, na ledových pláních bezejmenné planety, prostě nezemřel.

Proklínal jsem se.

Za to, že tak moc lpím na životě, že pořád bojuju. Proč? O co? Vždyť v tomhle vesmíru – snad vyjma mé ztracené sestry – už nezbylo nic, co by za to stálo.

Mohl jsem bojovat za Extrasolární společenství, za mír a demokracii. A kdysi jsem to i dělal, v posledních dvou letech Koloniálních válek. Ale ne kvůli hodnotám, které vyznával *Cruz* a ostatní, nýbrž kvůli pomstě za smrt svých rodičů a dědečka. Když konflikt skončil, už jsem o to neměl zájem. Byl jsem unavený. A ani *ExoSol* nebyl svatý, měl své temné stránky.

Věděl jsem to. Ale tak to bylo v historii lidstva vždycky. Po většinu času existuje menšina, která využívá a ovládá ostatní, vozí se na jejich zádech. Faraoni v Egyptě. Králové a šlechtici ve středověku. Politici, lobbisti, vedení pozemských megakorporací. Byla to ohraná písnička. I v *ExoSolu* byli lidé,

kterým se bylo radno vyhýbat, jež pevně drželi otěže moci a byli bezohlední. Pouze využili migračních vln, aby se díky svým ostrým loktům a úskokům probodovali k moci mimo Zemi, kde už byla všechna koryta obsazená – a ovládali ostatní.

Prezident Cruz takový nebyl. Ale ani on nebyl bez poskvrnky.

Já jsem však ten poslední, kdo by ho mohl soudit. Kdo by mohl kohokoliv soudit. Vždyť jsem zabil stovky lidí, mnohdy nevinných...

Svého času jsem plnil rozkazy Ozbrojených složek Vesmírné asociace a neptal se. Kdyby bylo mé tehdejší já na místě viceadmirála Adamse, také bych na tuhle loď vystřelil.

Naštěstí nás nechtěl zničit. Ze stropu centrály sice přšely snopy jisker z přerušovaných energetických vedení a zmizela půlka holoobrazovek, přesto jsme stále žili.

Rozkašlal jsem se.

Stejně jako Deroyan, Mango a zbylí dva členové osádky centrály.

Kapitán byl rychlý jako blesk, sklonil se pod křeslo pilota a vytáhl odtamtud kyslíkové masky. Jednu z nich mi podal. Zaváhal jsem. Mé plíce se svíjely v křeči, před očima se mi objevovaly mžitky – ale já jim nechtěl ukázat svou tvář.

Pud sebezáchovy však byl silnější. Nakonec jsem to udělal. Stáhl jsem si taktickou helmu a nahradil ji kyslíkovou maskou.

Deroyan mě na okamžik spatřil. A zbledl. „Vy jste... ďábel?“

Uchechl jsem se. „Věřte mi, že nejsem.“

Moc ho to neuklidnilo, protože se vzápětí pokřižoval.

Ignoroval jsem ho. Měli jsme jiné starosti – ne řešit *kdo*, anebo *co* přesně jsem.

„Jak jsme na tom?“ zeptal jsem se Manga, protože muž u operačního byl mimo, stejně jako Deroyan, který si mumlal nějakou modlitbu.

Mango vypadal ještě mladší, než jak jsem ho předtím odhadl. Bylo mu sedmnáct, možná šestnáct. Byl k smrti vyděšený. Stejně jako ta dívka, Elisabeth, kterou jsem předtím potkal v chodbě.

„Zasáhli motory,“ řekl Mango ponurým hlasem. „Následná tlaková vlna poničila několik sekcí. Alfu i Betu, paluby pět až šest. Spustily se pohotovostní přepážky.“

Ta chodba, kde byla Elisabeth, byla na palubě pět.

Předzvěst se znovu naplnila – i když možná ne úplně. Doufal jsem, že je opravdu někdo evakuoval – protože pokud ne, byla by mrtvá, spečená na uhel společně se třetinou uprchlíků z Taorminy. Ať tak nebo tak, stejně muselo být na lodi několik desítek mrtvých.

Na okamžik jsem pocítil zlost. Kdybych měl možnost, zničil bych *Werrovou*, nechal její posádku zemřít stejně jako lidi na naší lodi.

Jenže já ji neměl.

Museli jsme pouze čekat, jaký osud nám viceadmirál Adams uchystá.

A netrvalo to dlouho.

Na 3D obrazovce jsem sledoval, jak se bitevní loď blíží k *Daytoně*, její klínovitou příď i krátká postranní křídla, osázená těžkými laserovými děly třetí generace a odpalovači raket loď–loď MOL a SOL. Až nyní jsem zjistil, že to není klasická *tsunami*, ale modernizovaná. Zřejmě opustila loděnice teprve před nedávnem, aby dělala čest ženě, po níž je pojmenovaná.

Vzápětí se centrálou rozezvučelo audio. „Tady viceadmirál Adams. Jste bezbranní. Připravte uprchlíky k přesunu na mou loď. Ten z posádky, kdo chce, se může vzdát. Jak vám garantuje madam Werrová...“

„Seru ti na to, ty svině!“ zakřičel Deroyan a hrozil pěstí imaginárnímu nepříteli.

Srazil jsem ho k zemi. Nebyl čas na jeho výstřelky. Tady se hrálo o životy všech lidí na palubě. A my jsme neměli jinou možnost. Ti lidé se sice vrátí na Taorminu, ale aspoň budou žít. Nějaký čas. Tady zemřou určitě. Věděl jsem totiž, že Adams nebude váhat a loď zničí.

„Viceadmirále Adamsi,“ řekl jsem. „Připravíme uprchlíky k transportu.“

„S kým mluvím?“

„Jsem... člen posádky. První důstojník kapitána Deroyana, který je, ehm... právě indisponovaný.“

„Svině,“ zachroptěl pode mnou Deroyan a mnul si čelist.

Teď byl na tahu Adams. Věděl jsem, co přijde. *Werrová* se spojí s *Daytonou* a uprchlíci se na ni nalodí.

Adams mě však překvapil. „Pozdě...“ řekl jen.

Zdálo se mi to, anebo jsem v jeho hlase zaslechl pobavení? „Rozkazy Představenstva Vesmírné asociace jsou jasné. Máme zničit všechny lodě, které zásobují, anebo transportují možné budoucí vojáky do Extrasolárního společenství.“

„Ale my přepravujeme pouze uprchlíky. Vždyť to dobře víte.“

„Opravdu?“ Ironii ještě poznám. Anebo jsem si to alespoň myslel. „Tak mi vysvětlete, proč máte nákladový prostor plný zbraní.“

Jeho slova mě šokovala. Zadíval jsem se na Deroyana. Jen krčil rameny. Tiše jsem zaklel. Přivydělával si i pašování – stejně jako další kapitáni na volné noze působící v Extrasolárním společenství. Mnoho planet, zejména okrajových, se totiž nechtělo spolehnout na společnou ochranu v podobě Branné jednoty a zakládalo vlastní, byť ilegální, domobrany. A na Taormině jsou velké továrny, vyrábějící zbraně, připomněl jsem si.

„To je jen nedorozumění,“ řekl jsem. „Ti lidé jsou opravdu uprchlíci. Viděl jste, co se děje na Taormině. Víte, že nelžu.“